

RESSÒ DE LA PARAULA

Oracions polítiques (I)

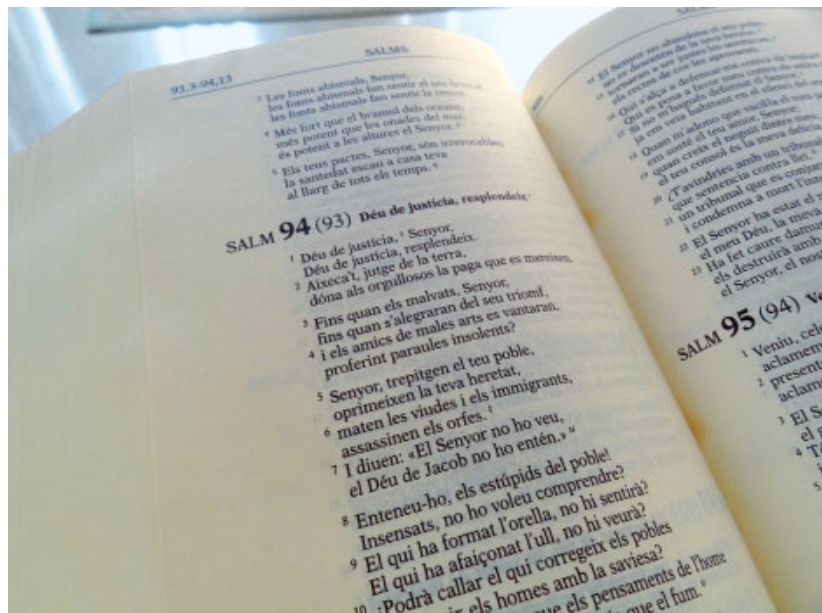
Tenim la gosadia d'endinsar-nos en un terreny perillós, com és el de l'oració relacionada, d'una forma o altra, amb la vida política.

En realitat tota autèntica oració, almenys tota oració que podem anomenar cristiana, «és política»: la fe i la pregària conformen la vida en totes les seves dimensions, també la dimensió política.

Avui la política entre nosaltres impregna, gairebé obsessivament, la nostra vida. És més, l'assumpte adquireix summa importància en considerar que en una i altra opció política hi ha creients sincers i que fan la seva pròpia oració, fins i tot amb les mateixes fórmules.

L'oració del polític cristià, a més de la riquesa pròpia de tota veritable oració, incorpora una font de vida específica d'inspiració: ell ostenta o busca el poder per a servir. Encara que és un servidor de la societat, es veu sotmès a fortes temptacions i les seves decisions afecten profundament a molts, sobretot en l'àmbit de la justícia i els drets humans. La responsabilitat s'acreu quan, a més, tot obeint la voluntat del Déu cristià, sempre ha de fer justícia amb el pobre...

És possible, i fins i tot desitjable, que el polític cristià s'inspire en la Sa-

grada Escriptura per pregar. La Bíblia està plena de bellíssimes oracions posades en boca de responsables polítics, especialment de reis, jutges, autoritats, magistrats... En general tots se senten cridats per Déu a exercir la seva missió. Però fem un important advertiment. Si ens fixem, per exemple, en la figura del rei, entorn de la qual sorgeixen, per exemple els anomenats «salm reials», observem quelcom essencial. En contrast amb el que passava en les cultures i pobles veïns, el rei no és divinitzat, encara que se li reconegui una especial

elecció divina. Això és molt important per a nosaltres, perquè aquesta «divinització» del rei respon a una de les més greus temptacions del poder polític: l'acumulació de poder, el tancament, el creure's amo i autònom, i la consegüent pèrdua del sentit de servei que té el seu exercici.

Però hem de ser molt honrats i sincers. Les oracions bíbliques, especialment els salms, molt freqüentment reflecteixen conflictes entre grups, bàndols, persones individuals: és la presència dels famosos «enemics» de l'orant, que solen identificar-se amb

els enemics de Déu: opressors, injustos, mentiders, aprofitats, etc. El moviment espontani que sent el polític que prega amb aquests textos és identificar aquestes persones amb els seus adversaris polítics. Això és molt perillós. Fa la impressió de ser una interpretació concreta i realista, però té el risc de caure en un fàcil fonamentalisme o bé en una manipulació greu del text bíblic. Així, per exemple, resultaria molt senzill que des d'una determinada opció política s'identifiquessin simplement els impius i superbs del salm 93 (94), que trepitgen i oprimeixen el poble sense pietat, aniquilant els febles i sentenciant contra la llei i contra l'inocent en tribunals corromputs... amb els propis adversaris polítics. Això és legítim?

La urgent regeneració de la política passa sens dubte per la regeneració moral del polític, i aquesta per l'experiència de la trobada orant amb la font de tot Bé, que és Jesucrist. Com anhelem veure reconeguda la integritat de polítics compromesos amb el projecte europeu, tal com Schuman, De Gasperi, Adenauer, Monnet, etc.!

Algunes oracions polítiques ens il·luminaran.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Un camí de plenitud (II)

En la nostra societat, es detecta una vertadera preocupació per la felicitat. El món ha deixat de ser concebut com un vall de llàgrimes i es concep com un espai per a realitzar-se i ser feliç. Pertot arreu es busca amb delit i fàcilment es detecten propostes de felicitat que, com objectes de consum, es posen a disposició del ciutadà.

Es comença a pensar que la vida humana pot ser, si bé limitada, una experiència agradable i feliç. En aquesta perspectiva, són significatives la reconciliació amb el propi cos, la reconciliació amb

els desigs més constitutius de la persona, la reconciliació amb l'entorn natural i amb els altres acceptant la seva diferència com una riquesa inèdita.

S'ha perdut ja fa temps la confiança en els freds sistemes ideològics de la raó que ja no fascinen i en les grans màquines polítiques i religioses per a les quals la individualitat ja no compta. Sembla que en el nostre present esmorteït només tenen futur les propostes i les actituds que respectin el misteri de la persona i que ajudin a ser feliç pels

innombrables camins de l'amistat, de la solidaritat i de l'amor.

Dins d'aquest batibull de propostes, cal anar, però, a pams. No crec en els paradisos artificials, per dir-ho a la manera de Charles Baudelaire. Tampoc en una felicitat que s'identifica amb l'evasió. Davant de tota mena de drogues, necessitem projectes que ens facin sentir lliures, que ens donin el gust per la vida, que ens encisin estimulants la lucidesa intel·lectual i la sensibilitat ètica.

Francesc Torralba, doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Oraciones políticas (I)

Tenemos la osadía de adentrarnos en un terreno peligroso, como es el de la oración relacionada, de una u otra forma, con la vida política.

En realidad toda auténtica oración, al menos toda oración que podemos denominar cristiana, «es política»: la fe y la oración conforman la vida en todas sus dimensiones, también la dimensión política.

Hoy la política entre nosotros viene impregnando, casi obsesivamente, nuestra vida. Es más, el asunto adquiere suma importancia al considerar que en una y otra opción política hay creyentes sinceros y que hacen su propia oración, hasta con las mismas fórmulas.

La oración del político cristiano, además de la riqueza propia de toda verdadera oración, incorpora una fuente de vida específica de inspiración: él ostenta o busca el poder para servir. Aunque es un servidor de la sociedad, se ve sometido a fuertes tentaciones y sus decisiones afectan profundamente a muchos, sobre todo en el ámbito de la justicia y los derechos humanos. La responsabilidad se acrecienta cuando, además, obedeciendo a la voluntad del Dios cristiano, siempre ha de hacer justicia con el pobre...

Es posible, y hasta deseable, que el político cristiano se inspire en la Sagrada Escritura para orar. La Biblia está llena de bellísimas oraciones puestas en boca de responsables políticos, especialmente de reyes, jueces, autoridades, magistrados... En general todos se sienten llamados por Dios a desempeñar su misión. Pero hagamos una importante advertencia. Si nos fijamos, por ejemplo, en la figura del rey, en torno a la cual surgen, por ejemplo los llamados «salmos reales», observamos algo esencial. En contraste con lo que ocurría en las culturas y pueblos vecinos, el rey no es divinizado, aunque se le reconozca una especial elección divina. Esto es muy importante para nosotros, porque esa «divinización» del rey responde a una de las más graves tentaciones del poder político: la acumulación de poder, la cerrazón, el creerse dueño y autónomo, y la consiguiente pérdida del sentido de servicio que tiene su ejercicio.

Pero hemos de ser muy honrados y sinceros. Las oraciones bíblicas, especialmente los salmos, muy frecuentemente reflejan conflictos entre grupos, bandos, personas individuales: es la presencia de los famosos «enemigos» del orante, que suelen identificarse con los enemigos de Dios: opresores, injustos, mentirosos, aprovechados, etc. El movimiento espontáneo que siente el político que ora con estos textos es identificar estas personas con sus adversarios políticos. Esto es muy peligroso. Da la sensación de ser una interpretación concreta y realista, pero tiene el riesgo de caer en un fácil fundamentalismo, cuando no en una manipulación grave del texto bíblico. Así, por ejemplo, resultaría muy sencillo que desde una determinada opción política se identificaran simplemente los inicuos y soberbios del Salmo 93 (94), que trituran y oprimen al pueblo sin piedad, aniquilando a los débiles y sentenciando contra la ley y contra el inocente en tribunales inicuos... con los propios adversarios políticos. ¿Es esto legítimo?

La urgente regeneración de la política pasa sin duda por la regeneración moral del político, y ésta por la experiencia del encuentro orante con la fuente de todo Bien, que es Jesucristo. ¡Cómo anhelamos ver reconocida la integridad de políticos comprometidos con el proyecto europeo como Schuman, De Gasperi, Adenauer, Monnet, etc.!

Algunas oraciones políticas nos iluminarán.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Celebració dels 800 anys de l'Obra Mercedària

Tota la família mercedària celebra durant aquest any 2018 els 800 anys de la fundació de l'Orde de la Mercè. L'origen de la Mercè estarà sempre vinculat al naixement d'una forma compassiva i solidària de mirar el món inspirada per l'evangeli de Jesús. El carisma alliberador ha inspirat al llarg dels segles milers de persones creients i compromeses amb aquesta causa emancipadora d'eradicar l'esclavatge i l'explotació en el nom de la dignitat inalienable i la igualtat de tots els ésser humans.

La Fundació Educativa la Mercè (FEM), que al Bisbat de Sant Feliu té col·legis a Sant Feliu de Llobregat i Martorell, ha programat a les seves escoles tot un seguit d'accions que culminaran amb la celebració del dia de la Mare de Déu de la Mercè (24 de setembre de 2018).

Entre les diverses iniciatives hi ha hagut el concurs de cartells «800 anys de La Mercè», guanyat per l'alumna Judith Avilés, del col·legi Mare de Déu de la Mercè, de Sant Feliu de Llobregat.

Final de curs per als seminaristes i Pastoral Vocacional

En aquest mes de juny són diverses les cites relatives a l'àmbit de les vocacions. Per exemple, la celebració de final de curs al Seminari Conciliar, amb els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, tindrà lloc el proper dimecres, 13 de juny a les 20 h. Començarà amb el res de vespres i l'eucaristia i després el sopar de germanor amb tots els seminaristes.

El dimarts dia 12 a les 10 h, en canvi, és el moment per a una reunió de treball dels formadors i rectors dels seminaris presents a Catalunya, és a dir, el Conciliar, l'Interdiocesà i el de Terrassa.

A les 12 h d'aquell mateix dia seran els delegats de Pastoral

Vocacional de la Tarraconense els que es reuniran per fer ba-

lanç de l'any i encarar el proper curs.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

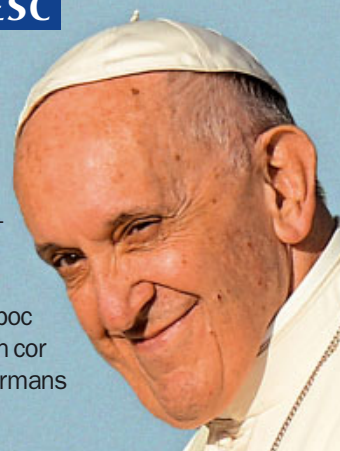

@Pontifex: «Estem tots cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el nostre testimoni en les ocupacions diàries» (14 d'abril).

@Pontifex: «L'Església és jove perquè l'Evangelí és com una limfa vital que el regenera contínuament» (15 d'abril).

@Pontifex: «Qui té cura dels infants està de part de Déu i venç la cultura d'un sol ús. Alliberem els infants de qualsevol forma d'explotació» (16 d'abril).

@Pontifex: «Déu ens demana poc i ens dona molt. Ens demana un cor obert per acollir-hi a Ell i als germans més debils» (17 d'abril).

La capella de la Mare de Déu de la Mercè, nou centre de culte a Vilanova

Als barris nord de la ciutat de Vilanova i la Geltrú, és a dir La Collada i Fondo Somella, s'ha construït en el darrer any una capella, dedicada a la Mare de Déu de la Mercè. Aquest nou temple està vinculat a la Parròquia de Sant Joan Baptista i acollirà les celebracions de la comunitat cristiana present en aquests barris, que fins ara i des de fa 12 anys es venien realitzant en el menjador d'una casa particular.

El proper diumenge, 17 de juny, s'iniciarà el culte en aquesta capella, amb la celebració d'una eucaristia a les 12 h i més endavant, el 23 de setembre, vigília de la Mare de

Déu de la Mercè, titular del temple, tindrà lloc la dedicació de la capella, en l'any en què se celebra el 8è centenari de l'Orde de la Mercè.

La nova capella té capacitat per a unes 60 persones, ampliable fins a un centenar gràcies a una paret mòbil que delimita un espai adjacent destinat inicialment per a altres activitats, com ara catequesi, esplai, atenció a la gent gran, etc.

Aquest fet parla de la vitalitat de la comunitat cristiana de Vilanova que, en un nou territori dins del municipi, s'arrela i pren forma en una nova comunitat i que ara es visibilitza en un nou temple.

Convivències d'escolans

El Seminari Menor de Barcelona, que acull nois amb alguna inquietud vocacional de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, organitza aquestes convivències d'escolans, dirigides a nens d'entre 8 i 14 anys, que es duran a terme a la ciutat de Tortosa, del 9 al 13 de juliol de 2018.

El punt de sortida serà l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, el dia 9 a les 10 h, i allà mateix serà la tornada, el dia 13 cap a les 18 h. L'allotjament serà a l'edifici del Seminari de Tortosa. L'eslògan d'aquestes convivències, «A la recerca de les vir-

tuts perdudes», indica el fil conductor d'aquells dies, en els quals s'aprofundiran les virtuts de la prudència, justícia, templança i fortalesa, amb moments lúdics, catequesi, espais de pregària, jocs, celebracions de l'eucaristia i del sagrament de la reconciliació.

El cost de les convivències és de 95 € per persona i hi ha beques per als que hi tinguin alguna dificultat econòmica.

Per a més informació i per formalitzar les inscripcions (fins al 4 de juliol): tel. 934 541 600 (Mn. José Fernando Campoverde), seminari@seminaribarcelona.cat

Dedicació de la Catedral de Sant Llorenç

Aquesta celebració anual s'esqueia enguany en dissabte, recordant aquella data del 26 de maig de 1946, fa setanta-dos anys, en què fou dedicat al culte el nou temple de Sant Llorenç, edificat després de la destrucció del 1936, amb la presència del bisbe Gregorio Modrego. El simbolisme present el dia de la dedicació d'un temple recorda

el paral·lisme entre l'església, el temple construït, i l'Església, el Poble de Déu, format per pedres vives que constitueixen un aixopluc de fe, esperança i caritat. La celebració d'enguany va ser presidida pel vicari general i rector de la catedral, Mn. Josep Maria Domingo, amb l'acompanyament musical i litúrgic del Cor Parroquial de Santa Maria de Piera.

AGENDA

► **Trobada de final de curs dels delegats diocesans.** Dijous 21 de juny, a les 16.30 h, a la Casa de l'Església. Serà l'ocasió de fer balanç de l'any i del Pla Pastoral que s'ha dut a terme l'últim trienni.

► **Fe d'errates.** Al Full Dominical del 27-5-2018, a la pàg. 3, a la notícia «Final de curs de Vida Creixent», allà on diu «Cristóbal Montoro» ha de dir «Cristóbal Macias».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,1-12]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, verge cistercenca.

12. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16]. □ *Tortosa*: Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagún, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dimecres [1R 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Dijous [1R 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev.

(†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. ■ Dissabte [1R 19,19-21 / Sl 15 / Mt 5,33-37]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); santa Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, verge.

17. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2C 5,6-10 / Mc 4, 26-34]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

Diumenge X de durant l'any (B)

COMENTARI

No ens tanquem davant la misericòrdia de Déu!

El Gn 1-11 és un punt i a part essencial dins la Bíblia.

El 2n relat de la Creació planteja més la qüestió de l'origen del mal que el del món, amb veritats bàsiques de la fe expressades en llenguatge mito-poètic.

Malgrat la rebel·lió, el Senyor segueix preocupant-se per Adam i li pregunta amb amor: *On ets?*, on t'hi has posat? (Gn 3,9). Així el Creador li recorda el *jardí a Edèn* d'on l'havia posat al front.

Trencar amb Déu duu a trencar amb el próisme i per això Adam dona la culpa a la *dona que m'heu donat*.

La *serp* (símbol bíblic de l'enemic de Déu) és maleïda amb anunci de lluita: *Posaré enemistat entre el teu llinatge i el de la dona*; i sobretot amb promesa de victòria final d'un *del llinatge de la dona*: el Messies, el *Fill de Déu, nascut d'una dona* (Ga 4,4).

Poden ser «ministres» del Déu gloriós uns homes sense qualitats realment extraordinàries? Pau fa lectura profunda de l'experiència apostòlica: no mancarà la manifestació gloriosa de Déu! Vindrà al seu moment.

Ara cal lluitar. La Salvació és per a l'Apòstol el valor decisiu, sense que la dimensió històrica sigui negada o desconejada; simplement és relativitzada.

Saber que, *quan es desfà la casa terrenal del nostre cos tenim al cel un altre edifici que és obra de Déu*, no porta a evadir-nos del món. Perquè *tant si vivim en el cos si n'emigrem, només ens delim per ser-li plaents*.

En l'acusació a Jesús d'estar *posat per Beel-Zebul* el més greu és qui l'acusa: *els Mestres de la Llei*, responsables d'administrar la justícia, instruir el poble en la Llei i continuar el seu desenvolupament teòric.

El qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai: no perquè Déu no pugui o no vulgui perdonar, sinó perquè el pecador es tanca a la misericòrdia de Déu.

La blasfèmia contra l'Esperit Sant és el rebuig de l'oferta salvadora i perdonadora de Jesús.

L'Evangeli mostra el contrast entre els parents que *anaren per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny* i l'autèntica família de Jesús que ho és *tothom qui compleix la voluntat de Déu*. Ser del grup/família de Jesús és fruit de l'obediència a la voluntat de Déu coneguda per la fe en Jesucrist.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 3,9-15)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigues enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.»

▶ Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,13-5,1)

Germans, l'Esclat diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrem, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït, però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 3,20-35)

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l, perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït per Beel-Zebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment, si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat.» Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne. Després arribà la seva mare amb els seus familiars, i de fora estant el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure.» Ell els respon: «Qui són la meua mare i els meus parents?» Llavors mirant els que seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meua mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare.»

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 3,9-15)

Quando Adán comió del árbol, el Señor lo llamó y le dijo: «¿Dónde estás?». Él contestó: «Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí». El Señor Dios le replicó: «¿Quién te informó de que estabas desnudo?, ¿es que has comido del árbol del que te prohibí comer?». Adán respondió: «La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto y comí». El Señor Dios dijo a la mujer: «¿Qué has hecho?». La mujer respondió: «La serpiente me sedujo y comí». El Señor Dios dijo a la serpiente: «Por haber hecho eso, maldita tú entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; pongo hostilidad entre ti y la mujer, entre tu descendencia y su descendencia; esta te aplastará la cabeza cuando tú la hieras en el talón.»

▶ Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,13-5,1)

Hermanos: Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios. Por eso, no nos acobardamos, sino que, aun cuando nuestro hombre exterior se vaya desmoronando, nuestro hombre interior se va renovando día a día. Pues la leve tribulación presente nos proporciona una inmensa e incalculable cara de gloria. Ya que no nos fijamos en lo que se ve, sino en lo que no se ve; en efecto, lo que se ve es transitorio; lo que no se ve es eterno. Porque sabemos que si se destruye esta nuestra morada terrena, tenemos un sólido edificio que viene de Dios, una morada que no ha sido construida por manos humanas, es eterna y está en los cielos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 3,20-35)

En aquel tiempo, Jesús llegó a casa con sus discípulos y de nuevo se juntó tanta gente que no los dejaban ni comer. Al enterarse su familia, vinieron a llevárselo, porque se decía que estaba fuera de sí. Y los escribas que habían bajado de Jerusalén decían: «Tiene dentro a Belzebú y expulsa a los demonios con el poder del jefe de los demonios.»

Él los invitó a acercarse y les hablaba en parábolas: «¿Cómo va a echar Satanás a Satanás? Un reino dividido internamente no puede subsistir; una familia dividida no puede subsistir. Si Satanás se rebela contra sí mismo, para hacerse la guerra, no puede subsistir, está perdido. Nadie puede meterse en casa de un hombre forzudo para arramblar con su ajuar, si primero no lo ata; entonces podrá arramblar con la casa.»

En verdad os digo, todo se les podrá perdonar a los hombres: los pecados y cualquier blasfemia que digan; pero el que blasfeme contra el Espíritu Santo no tendrá perdón jamás, cargará con su pecado para siempre». Se refería a los que decían que tenía dentro un espíritu inhumano.

Llegan su madre y sus hermanos y, desde fuera, lo mandaron llamar. La gente que tenía sentada alrededor le dice: «Mira, tu madre y tus hermanos y tus hermanas están fuera y te buscan». Él les pregunta: «¿Quiénes son mi madre y mis hermanos?». Y mirando a los que estaban sentados alrededor, dice: «Estos son mi madre y mis hermanos. El que haga la voluntad de Dios, ese es mi hermano y mi hermana y mi madre.»